

STEFAN AHNHEM

GENERÁCIA NULA

FABIAN RISK OPÄT V MAJSTROVSKEJ FORME

WYD

STEFAN AHNHEM

GENERÁCIA NULA

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
GENERATION NOLL

Copyright © Stefan Ahnhem 2025
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2026 Jana Melichárková
Jacket design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad zo švédskeho originálu Generation noll
(Bokförlaget Forum, Stockholm 2025) Jana Melichárková
Redakčná úprava Martina Šebeková
Jazyková korektúra Matúš Mikšík
Návrh obálky Emil Křížka
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 704. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0748-2

PROLÓG

14. augusta 2000

„ZOTRVAJTE PRI SVOJICH POCITOCH,“ povedal terapeut. „Nepokúšajte sa pred nimi uniknúť.“ Problémom bolo, že Lennart Olin už viac nevedel, čo cíti. Bez ohľadu na to, ako veľmi prešľapoval na mieste a noril zrak do svojho vnútra, nedokázal cítiť nič iné, iba zmätenosť.

V posledných týždňoch bol tiež vystavený... Čím si to vlastne prechádzal? Stále si nebol celkom istý. Prinajmenšom išlo o jazdu na horskej dráhe – od čírej hrôzy po drobné čriepky nádeje, od voľného pádu priamo nadol po také hlboké zúfalstvo, že vážne uvažoval o samovražde.

Teraz sedel sám v čerstvo umytom Volvo V70 a za brieždenia sa viezol cez púšť krajinu obklopenú zvlhnutými poľami a rozľahlými lánmi, na ceste k niečomu, čo sa nedá opísať inak než koniec.

Zbavil sa toľkých emócií, že mu už v podstate žiadne nezostali. Zmenil sa na pragmatického robota, ktorého jediným cieľom bolo pokračovať po ceste takej dlhej, že keď sa ranná hmla rozplynula, zdalo sa mu, že dokáže vytušiť zakrivenie zeme.

Možno preto sa mu darilo nezaspať, hoci v poslednom čase aj tak iba tu a tam sporadicky zadriemal. Keby bol človek, už dávno by zaspal s čelom na klaksóne, zišiel by z cesty a narazil do stromu.

Vysvetľovalo by to aj to, prečo sa vzdal predstavy šťastného konca. Roboti nedúfajú. Vykonávajú svoje povinnosti a nedovolia, aby ich ovládali emócie. A aký vlastne malo význam prechádzať sa a držať palce?

Nešlo tu o objasnený detektívny príbeh z nekonečnej série, v ktorom sa človek nikdy nemusí strachovať, či to vyjde alebo nie.

Nie, táto temnota bola pravá. A nech sa to zdalo akokoľvek neskutočné a strašné, nachádzal sa uprostred toho. Uprostred pekla. Nejestvovali tu žiadne záruky. Nijaké písané alebo nepísané pravidlá, ktoré by mohli situáciu upokojiť. Nijaké výsadné indície, ktoré by mohli pomôcť v najväčšej temnote. Či už jemu, jeho žene Jessice alebo ich mladšej dcére Athene.

To bol dôvod, prečo sa už vopred rozhodol, že si vyberie porážku. Chladnokrvne rátal s tým, že zostane stáť osamote na kraji cesty a uvedomí si, že všetko je stratené. Že to nemysliteľné, čo sa rozhodne nemalo stať, sa naozaj stalo.

Zároveň tu bola aj druhá stránka. Tá, kde sa nemohol zbaviť myšlienky, že určite, nech je šanca akokoľvek mizivá, jestvuje možnosť, že v priebehu polhodiny bude na ceste domov so Samuelom na podsedačku a s novým obľúbeným albumom The White Stripes duniacim v autorádiu.

Za posledných dvadsaťštyri hodín získala táto stránka čoraz väčší priestor. Dôvodom boli tri esemesky. Bez varovania mu rozvibrovali mobil vo vrecku nohavíc. Včera poobede, keď na príjazdovej ceste umýval auto, snažiac sa o ničom nepremýšľať. *Nastal čas na opätovné stretnutie*, stálo v jednej.

Práve vo chvíli, keď sa vzdal nádeje a prijal, že ide o jeho životný údel. Jeho, Jessicy a Atheny. Okamžite opäť uveril, že sa to možno vyrieši.

Premýšľaj...

Počas väčšiny víkendov sa mu darilo sústrediť na kosenie trávy aj strihanie živého plotu, hoci to zďaleka nebolo potrebné. Prikrčený na všetkých štyroch plel burinu v záhrade. Zrazu sa jeho mozog nedokázal sústrediť na nič iné, iba na najčernejšiu temnotu.

Premýšľaj, čo ak...

Po prvej textovej správe prišla ďalšia s uvedením času a polohy so zemepisnou šírkou a dĺžkou. Pomocou starej učebnice na kapitánske skúšky vyrátal, že sa má vybrať na miesto niekde uprostred cesty medzi Kungshultom a Skarhultom juhovýchodne od Eslövu. Potom podrobne preštudoval automapu a prišiel na to, že uvedená poloha by sa mala nachádzať 1,3 kilometra severne od odbočky na Östra Strö, popri ktorej označení práve prešiel.

Podľa jeho výpočtov bude na mieste o nejaký ten kilometer. Na každej strane cesty bolo odpočívadlo. Odbočil ku krajnici a zastal s motorom bežiacim naprázdno a so zaradeným neutrálom. Cítil sa bezpečnejšie, že bez akýchkoľvek príprav môže bleskovo zaraďiť jednotku a vypadnúť odtiaľ.

Na jeho strane cesty sa smerom k horizontu rozprestieralo čerstvo zožaté pole. Oproti sa nachádzalo odkvitnuté repkové pole, ktoré čakalo, aby sa oň niekto postaral. V inom živote by premýšľal, koľko tisícok fliaš by sa dalo naplniť repkovým olejom práve z tohto poľa. Momentálne sa miesto javilo len ako prázdne a opustené. Bez známkov života. Žiaden pohyb, iba on sám a jeho lesklé čisté volvo.

Vlastne tam bol dvadsať minút pred stanoveným časom. Nepredpokladal, že by to mohlo spôsobiť nejaký problém. Nech už to bol ktokoľvek, nezrušili by to a neodstúpili len preto, že prišiel privčas. Prečo by to však neurobili? Možno potrebovali miesto kontrolovať, aby sa uistili, že ich neobkľúčila polícia s nepriestrelnými vestami a automatickými zbraňami.

Pokiaľ videl, nebadal žiadne známky toho, že by to tak bolo. A ani v textových správach nestálo, že nemôže prísť skôr. V tretej – poslednej – textovej správe ho iba informovali, aby dorazil sám.

A sám aj bol. Jessica sedela doma a tak silno mu držala palce, až jej zbeleli nechty. Nikto iný nevedel, kde sa nachádza. Tentoraz o tom neupovedomili ani políciu. Napriek sľubu, že sa ozvú, len čo ich znova skontaktujú.

Aby sme mohli chytiť páchatelov a príkladne ich potrestať, vysvetlila policajná šéfka Astrid Tuvessonová. On však necítil potrebu príkladne trestať a vychovávať kriminálnikov. Polícia si môže hovoriť, čo chce. Spolu s Jessicou zašli ďalej, než by ktokoľvek od nich mohol žiadať. Možno až príďaleko.

Spočiatku si bol celkom istý tým, ako by mali situáciu vyriešiť. Jessica však váhala, hoci zvyčajne ustúpila a nechala ho rozhodnúť. Vždy to pri ťažkej voľbe robila. Nech sa rozhodne a prevezme zodpovednosť. Ale ponechala si možnosť, že keď to dopadne zle, bude ho z toho viniť.

Podľa polície *urobil jedinú správnu vec*. V každom prípade to povedali, keď ich kontaktoval a podal oznámenie. No ako sa dni menili na týždne, čoraz viac o tom pochyboval.

Čo by sa stalo, keby namiesto toho mlčal a s požiadavkami súhlasil, sa nedá povedať. Bolo by už po všetkom, nastal by pokoj a problémy zmizli? Aká bola záruka, že by sa to tak skončilo? Že by nenasledovali ďalšie požiadavky? Nové drobné úlohy s neustálymi vyhrážkami?

Pohľad na náramkové hodinky ukázal, že zostáva päť minút. Vypol motor, odopol si bezpečnostný pás a vystúpil z auta. Ticho, ktoré nasledovalo, ho donútilo pomyslieť na detstvo, keď spal na zadnom sedadle a zobudil sa až vtedy, keď dorazili na miesto a otec vypol zapaľovanie.

Nikdy nedokázal oceniť ticho. Vždy preňho znamenalo, že niečo nie je v poriadku. Ako keď sa rodičia pohádali a celý týždeň sa nerozprávali. Alebo ako teraz, keď sa nachádza uprostred polí a lúk a počuje iba traktor v diaľke.

Otázkou je, ako dlho by mal počkať, kým to nevzdá a nevráti sa domov s prázdnyimi rukami. Hodinu? Tri hodiny? Alebo iba pätnásť minút? Nemalo zmysel volať Jessicu a opýtať sa. Odpoveď už poznal. V jej svete jestvovalo bezpočetné množstvo dôvodov, prečo to trvá tak dlho. Že by sa neobjavili, nebolo pre ňu možné a odporovalo to všetkým prírodným zákonom. Taká silná bola jej nádej.

To mu spôsobovalo bolesť zo všetkého najviac. Pomyslenie, že sa vráti domov sám a zbadá sklamanie v jej očiach. Uvidí, ako v nich zhasne nádej a pohľad stemnie. Ako mu to bude klásť za vinu. Že je to jeho chyba. Že všetko je jeho vina. A on sa nebude môcť brániť. Nepovie nič, čo by to zmiernilo a pomohlo im zmieriť sa s tým a spoločne smútiť.

Štyri minúty po stanovenom čase sa rozhodol, že zostane ďalších päťdesiatšesť minút. Tak bude môcť povedať, že čakal celú hodinu. Nemá zmysel zostať dlhšie. Ak by im niečo zabránilo prísť načas, spojili by sa s ním a nenechali by ho, tak ako teraz, v neistote.

Pokiaľ to teda nebol zámer. Odlákať ho dostatočne ďaleko od miesta, kde by sa mal nachádzať. Kde by to bolo? Doma s Jessicou a Athenou? Neublížili však jemu a jeho rodine už dosť? Alebo mal

byť v práci? V banke. Preto sa nevzdali tej myšlienky? Preto sa rozhodli urobiť to v pondelok ráno a nie cez víkend alebo neskôr cez deň? Ešte predtým, než banku otvorili, no keď už v plnom prúde dopĺňali hotovosť.

Myšlienky stratili akúkoľvek logiku a prestali ho trápiť až vtedy, keď zbadal, ako sa v diaľke na ceste niečo hýbe. Nebolo to väčšie než malá bodka. Mohol to byť rovnako dobre optický klam, ako aj vtáčik, čo skackal a zobkal. Ale mohol to byť aj malý chlapec, ktorý kráčal k nemu.

Nastal čas na opätovné stretnutie, napísali. Prečo by to písali a navyše mu poskytlí presné koordináty, keby ho tam chceli nechať len tak stáť? Čím viac o tom premýšľal, tým viac to bolo zrejmejšie. Samozrejme, že ich zámerom bolo urobiť, čo napísali – vrátiť späť, čo vzali.

Inými slovami, jeho tvrdohlavosť a nepoddajnosť voči ich nátlaku priniesli ovocie. Bol silnejší, než rákali, a vôbec nereagoval tak, ako plánovali. Celé to spôsobilo problémy, ktorých by sa najradšej zbavili.

Neprichádzal však chlapec. Bolo to auto, žltá dodávka DHL, ktorá šla po úzkej ceste príliš rýchlo. Tak rýchlo, že nestihol popremýšľať, či by to mohlo mať niečo spoločné s ním, kým neprefrčala okolo a nezanechala po sebe závan katalyzátora smrdiaceho po vajciach.

Nezáležalo na tom, ako veľmi zápolil a bránil sa nádeji a očakávaniam. Ako veľmi sa obrnil proti všetkým pocitom. Keď tam stál a videl, ako dodávka mizne v diaľke, akoby z neho vyprchal život. Akoby ho každá sekunda stála jeden rok. Ešte pol minúty a nedokázal by sa udržať na nohách. Musel sa zohnúť a oprieť o kolená, aby sa mohol nadýchnuť.

Cesta, stromy, polia, všetko sa okolo neho krútilo, zatiaľ čo telo sa pripravovalo na vracanie. Aby sa zbavil všetkého, čo v sebe držal a odmietal vypustiť. Všetkého, čo ho zlomilo a zmenilo na bezcitný stroj. Na robota.

Upokojil ho zvuk. Vzdialené kvílenie brzdiacich pneumatík na asfalte. Zdvihol zrak a videl, ako sa dodávka v diaľke šmykom zastavila uprostred cesty. Potom sa rozsvietili biele zadné svetlá a auto cúvalo. Tentoraz opatrnejšie.

Zastalo pri ňom. Dvere vodiča na druhej strane sa otvorili. Počul kroky a medzi párom kolies zazrel pod autom baganče. Nechápal však. Bola to ďalšia správa? Ešte jedna...

„Lennart Olin?“ mladík prerušil jeho úvahy. „Ste to vy?“ Oblečenú mal červenú vestu a na krátkych vlasoch žltú šiltovku. Vyzeral, že nemá ani o deň viac než osemnásť rokov.

„Áno, to súhlasí,“ prikývol. „Lennart Olin, to som ja.“

„Fajn. Prepáčte, že meškám, ale je to môj prvý deň a iba prihlásenie do systému, aby to fungovalo, mi trvalo...“

„Kde je?“ prerušil ho. Príliš netrpezlivý, aby sa zaoberal jeho výhovorkami.

„Kto?“

„Nerobte zo seba hlupáka. Nie som včerajší. Povedzte, kde je.“

„Ech...“ Mladík sa poškriabal na šiji. „Neviem presne, čo... Teda, som sám... Jasnačka! Takmer som zabudol na to najdôležitejšie.“ Chalan sa rozžiaril a zároveň držal ukazovák vo vzduchu. „Máte nejaký doklad?“

„Aký doklad?“

„No, vodičák. Ste tu autom, musíte ho mať. Aby som videl, že ste to naozaj vy.“

„A kto iný by to bol, ak nie ja? Tu, uprostred ničoho, o šiestej ráno.“

„Sorry, ja neurčujem pravidlá.“ Mladý muž mykol plecami. „Máte nejaký preukaz totožnosti alebo nie?“

Lennart Olin vzdychol, vytiahol peňaženku a rozložil ju, takže v plastovom priečinku bolo vidieť vodičský preukaz. Chalan si do bloku zapísal jeho rodné číslo a podal mu pero. „Zostáva už len váš podpis.“

Nechápal, prečo sa má podpísať. Nechápal nič, no urobil, o čo ho požiadal.

„Ďakujeme vám.“ Mladík vytrhol papier spod modrého kopiráka. „Toto je vaša kópia.“ Potom sa obrátil k dodávke, otvoril zadné dvere a zmizol v nakladacom priestore. Keď sa vrátil, držal starý ošúchaný kufor. „Tu to máme.“ Položil kufor na asfalt a otočil sa k autu. „Prajem vám pekný deň.“

Lennart Olin nevedel, čo má odpovedať. Mlčal, kým chalan nezdisparoval za dodávkou a nesadol si na miesto vodiča. Chcel sa roz-

behnúť vpred a rozdrapiť dvere spolujazdca. Vytiahnuť mladíka spoza volantu a spýtať sa, o čo tu, kurva, ide.

Jediné, čo spravil, bolo, že sledoval, ako auto zrýchľilo, až zmizlo z dohľadu. Ako v tranze stál na opustenej ceste, zatiaľ čo zvuk motora slabol. Až keď sa opäť rozhostilo ticho, sklopil zrak a zadíval sa na kufor.

Podobný mal na povale. Dostal ho od otca, no nikdy ho nepoužil. Smrdel starobou a plesňou, okrem toho nemal kolieska a v podstate bol nepraktický. V skutočnosti mu ho tento dosť pripomínal. Nedokázal si pomôcť a premýšľal, čo to v takom prípade znamená.

Vo chvíli, keď uchopil rúčku kufra, vysvitlo, že to bolo úplne zbytočné. Len to odďaľovalo nevyhnutné. Bol ťažký, nedokázal ho zdvihnúť vyššie než o pár centimetrov. Skonštatoval, že určite váži viac ako dvadsať kilogramov.

Až vtedy mu došlo, že zareagoval nesprávne. Aká veľká bola chyba, že kontaktoval políciu a urobil, čo povedali. Zrútil sa, pustil uzdu emóciám a rozplakal sa.

DIEL I

13. – 17. septembra 2025

*„História je už napísaná. Jediné, čo nám spočíva v rukách,
je budúcnosť.“*

MATILDA RISKOVÁ

1

LEN ČO HARALD vošiel, Amanda Olssonová si uvedomila, že nemá dobrú náladu. Úsmev a komentár, ako veľmi mu chýbala, nedokázali skryť plytké a nepravidelné dýchanie. Nehovoriac o tom, ako zavrel, takmer zabuchol, dvere do kúpeľne, keď sa chystal osprchovať.

Netrvalo dlho, kým si našiel niečo, čo by skritizoval. Vyhodil jej na oči neporiadok, hoci venovala hodiny tomu, aby tam bolo pekne a čisto, keď sa vráti domov.

Rokmi si privykla, že Harald balansuje na hranici výbuchu. Hlavne keď prišiel, tak ako teraz, po dlhšej pracovnej zmene. Vtedy sa snažila odrážať útoky a zabezpečiť, aby všetko prebehlo čo najhladšie. Napríklad vyvarovať sa toho, aby mu naservírovala jedlo, ktoré nikdy predtým neochutnal, alebo priveľa hovoriť.

Bol to problém, no nie taký veľký, aby ho nezvládla. Napokon, nemala potrebu o tom hovoriť s ostatnými. Aj tak by nerozumeli. Okrem toho dobre vedela, čo by povedali. *Odíď od neho, Amanda. Odíď, kým nie je neskoro.*

Také jednoduché to však nebolo, ani finančne, ani citovo. Nech sa to zdalo nezasväteným akokoľvek čudné, stále ho ľúbila. Jeho jasné modré oči, čisté črty a telo ako z niektorého z filmov štúdia Marvel. Alebo jeho ohľaduplnosť a vrúcnosť, keď mal dobrú náladu. Vtedy dokázal žartovať, byť plný prekvapení a dvoriť jej ako nikto iný.

No ak by mala byť celkom úprimná, čoraz viac si cenila čas, keď bol mimo domu a pracoval. Hlavne keď mal dlhé zmeny, ktoré trvali celý večer a celú noc. Jej aj Emelie to poskytlo taký potrebný

pokoj. Mohli sa uvoľniť a byť spolu. Tentoraz mali pre seba takmer celučký deň a celučkú noc.

Dnes zostáva na nej postarať sa, aby sa večer vydaril. A ako zvyčajne, určite bude mať lepšiu náladu, keď sa ráno prebudí svieži. Možno jej ponúkne raňajky do postele a úsmev, ktorý si tak zamilovala.

Všetko záviselo od toho, či veľa pil. Množstvo alkoholu dokázalo pokaziť nielen večer, ale aj nasledujúci deň. Skôr než si stihli sadnúť k stolu, už mal v sebe dve dvanástky a poriadne štedrý koktail, preto bola v strehu.

Nemalo zmysel požiadať ho, aby sa krotil a striedal to s vodou. Po tom, čo dostala tvrdú lekciu, sa už poučila. Okrem toho bola sobota večer. Ak si nevypije teraz, kedy si potom bude môcť trochu užiť?

Aspoň sa jej podarilo uspať Emelie, keď sa sprchoval. Včera večer zostali tiež dlho hore a ráno ju zobudila už o šiestej, aby ju vzala na dlhú prechádzku do Kullabergu. Ako sa dalo čakať, Emelie nahlas protestovala, no dnes večer bola taká unavená, že po desiatich minútach čítania rozprávky zaspala.

Emelie mala takmer dvanásť rokov a bola trochu pristará na to, aby jej pri uspávaní nahlas čítala. Harald ju na to upozornil už viac ráz, no bez ohľadu na to, že mal pravdu, nebola pripravená vzdať sa tradície – ani kvôli sebe, ani kvôli Emelie.

Teraz bola Emelie mamino dievčatko. Medzi ňou a Haraldom to nikdy nefungovalo. Vlastne to ani nebolo zvláštne. Všetky deti majú obľúbeného rodiča. Znepokojovalo ju len to, že sa to zhoršovalo. Od minulého leta mu Emelie začala hovoriť *Harald* a nie *oco*.

V každom prípade už spala, takže Harald nemal dôvod sa rozčuľovať. Okrem toho majú jahňací guláš so slivkami, so zázvorom a škoricou. To mu vždy zlepší náladu. Pripravila ho už včera, čo mu dodá ešte lepšiu chuť. Platí to takmer pre každý guláš. Čas, najlepšie niekoľko dní, je korenie, ktoré všetko prekoná.

„Mm... dobrota.“ Harald si rukou utrel ústa a zdvihol pohár vína. „Na zdravie, drahá. Presne toto som potreboval.“

„To ma teší.“ Zdvihla pohár. „Na zdravie!“

„Na teba a na najlepší jahňací guláš na svete.“ Napil sa a zhlboka sa nadýchol. „Teda, ani netušíš, aké príjemné je byť znova doma.“

„To rada počujem,“ usmiala sa naňho. „Aj ja si myslím, že je pekné mať ťa doma.“

„Myslíš?“

„Áno, jasné, že si to myslím. Veľmi pekné.“

Harald položil pohár a pozrel na ňu pohľadom, ktorý ju zneistil. Objavil sa bez akéhokoľvek varovania a prísne skúmal každúčký pór na jej tvári. Hľadal niečo, čokoľvek, čo by ho podráždilo.

„Prečo by som si to nemyslela?“ pokračovala a zároveň sa ho pokúsila odzbrojiť ďalším úsmevom.

„Len som premýšľal, že sa len ponevieraš, máš tu celkom pokoj, príjemné prostredie, zatiaľ čo ja som preč a driem na živobytie.“ Harald dopil pohár vína.

„Drahý, ja si to naozaj vážim. Ale začať opäť pracovať mi nerobí problém. To ty...“

„Vieš, že to nechcem,“ prerušil ju. „Tak som to vôbec nemyslel. Kašľať na to. Radšej mi povedz, ako ste sa mali. S Emelie.“

„Mali sme sa dobre. Veľmi dobre...“

„Dúfam, že nie príliš dobre. Hádám som vám trochu chýbal, nie?“

„Samozrejme, že hej. Emelie sa naozaj tešila, kedy prídeš domov.“

„Emelie? A ty nie?“

„Drahý, samozrejme, že áno.“ Bolo to tým alkoholom. Ak to bude takto pokračovať, čoskoro nebude záležať na tom, čo povie.

„Ale?“

„Nič. Nie je nijaké *ale*. Chcela som len povedať, že svojej dcére naozaj veľmi chýbaš.“

„Takže jej chýbam.“ Harald prikývol, nalial si do pohára a vypil jeho obsah. „Pozrimeže.“ Stratil sa vo svojom vnútri a dlho nič nevravel. „Prečo mi klameš?“

„Klamem? Akože klamem? Nevieam, o čom hovoríš...“

„Dopekla!“ Udreľ päšťou do stola. „Za koho ma máš? Myslíš si, že neviem, ako veľmi ma to decko nenávidí? Chce jedine to, aby som zmizol.“

„Nie, tak to vôbec nie je.“ Pokrútila hlavou a cítila sa ako podradná herečka. „Odkiaľ si to zobral?“

„Myslíš si, že nevidím, ako ju štveš proti mne? Ako ju manipuluješ a robíš všetko pre to, aby ma nenávidela.“

„Ale, Harald, ja...“

„Drž hubu!“ Znova udrel do stola. Tentoraz tak prudko, že sa fľaša vína zapotácala, prepadla cez okraj a s rachotom dopadla na dlažbu. „Dopekla!“

„To je v poriadku. Postarám sa o to.“ Vstala, pozbierala najväčšie sklenené črepiny, potom sa poponáhľala k drezu po handru.

„To je pre teba typické, postaviť ju tak blízko okraja.“

„Drahý, to nič. Kúpila som dve fľaše. Otvoríme novú.“ Čupla si a utierala kaluž vína a ligotavé kúsky skla, keď na ňu z izby náhle zavolala Emelie.

„Mami!“

„Čo to s ňou, kurva, je?“

„Nič.“

„Nič? Nepočuješ, ako ziape?“

„Harald, upokoj sa.“

„Ja? Ja sa mám upokojiť? To ja tu ziapem? To tvrdíš? Že je to moja vina?“

„Nie, ale nechaj, nech sa o toto tu postarám. Potom pôjdem za ňou a...“

„Nie, nie, nie, na to zabudni,“ prerušil ju a vyzunkol poslednú kvapku vína. „Dopekla! Toho rozmaznávania mám už dosť. Ak tam niekto pôjde, budem to ja.“ Vstal tak rýchlo, až prevrátil stoličku.

„Čo tým myslíš? Pôjdeš ju upokojiť?“

„Nie, pôjdem tam a prinútim ju pochopiť, že keď má človek takmer dvanásť rokov, nie je v poriadku kričať, akoby sa blížil koniec sveta, zakaždým, keď sa v noci prebudí.“

„Určite sa bojí. Nie je to jej chyba.“

„Čoho sa bojí?“ Rozhodil ruky a poobzeral sa. „Tu sa predsa niet čoho báť.“

„Neviem, ale...“

„Veď to. Je rozmaznaná. A to je tvoja chyba. Len čo vytiahnem päty z domu, maznáš sa s ňou, akoby bola tvoja bábika. Akoby ti patrila. Ale nepatrí. Chápeš to, Amanda? Je to aj moja dcéra a teraz sa postarám, aby sa tento posratý krik raz a navždy skončil.“

„Harald, prosím. Dovoľ, aby som išla za ňou. Sľubujem, že...“

Náhle zhaslo svetlo. Nielen lampa nad jedáľenským stolom, ale aj bodové svetlá v kuchyni a nad drezom. Zhaslo všetko. Aj v hale, aj v obývačke. Dokonca aj modré číslice na sporáku zmizli.

„Čo, dopekla...“ počula Haralda zavzdychať zopár metrov od nej. „Musia to byť poisťky.“ Rozsvietil baterku v mobile a vyšiel do haly. „Počkaj tu, idem to skontrolovať do garáže.“

„A čo Emelie? Má tam ležať úplne sama a...“

„Postarám sa o ňu. Jediné, čo máš urobiť, je čakať tu a byť pokojná. Okej?“

Amanda neodpovedala. Nechcela sľúbiť niečo, o čom si nebola istá, že to dodrží.

„Len aby si vedela,“ pokračoval, keď na ňu Emelie znova zavolala. „Ak zistím, že si išla za ňou, kým budem preč, nahnevám sa. Chápeš? Strašne sa nahnevám.“

„Chápem,“ prikývla, skôr než zmizol. To jediné mohla urobiť. Akceptovať a dúfať, že Emelie zaspí sama od seba. Ale nezaspala. Hoci prešlo niekoľko minút, volala a kričala.

Zvláštne bolo, že nevyšla z izby. Vždy to robievala, keď bola smutná. Vyšla, vyliezla na sedačku alebo v noci vkĺzla pod prikrývku. Možno začula Haraldovo varovanie a jednoducho sa neodvážila.

Celý Amandin systém blikal načerveno a signalizoval, aby zašla za dcérou. Vojsť, utešiť ju a presvedčiť, že všetko je v poriadku a nemá sa čoho obávať. Najlepšie bude, ak znova zaspí. Namiesto toho čupela v tme pri rozliatom víne a vyčkávala.

Ťažko povedať, ako dlho, no bolo jasné, že Emelie sa nechce upokojiť. Navyše nerozumela, čo je s Haraldom. Nenašiel novú poisťku alebo o čo ide? Nekazili sa často. Ak vôbec. Mimochodom, nemajú už také tie automatické?

„Mami,“ kričala Emelie s obnovenou silou. Zároveň počula, ako ťahala a trhala dverami v snahe vyjsť von. „Mami, poď ma pustiť! Musíš mi prísť otvoriť! Mami, prosím!“

Hádam ju nezamkol? Nie, niečo také by Harald nikdy neurobil. Jestvuje hranica. Alebo? Zneistená sa ponáhľala do haly. Preto Emelie nevyšla z izby? Nemohla uveriť, že je to pravda. Hnala sa k Emeli-

ným dverám. Ale presne to urobil. Dvere boli zamknuté. Bez ohľadu na to, ako silno za ne ťahala a trhala nimi, nedali sa otvoriť.

„Miláčik, len sa upokoj, idem. Mama je tu. Pohľadám kľúč.“ Zapla mobil a svietila si baterkou. Ponáhľala sa k spáľňovým dverám. Vedela, že kľúč je z vnútornej strany.

Vtedy si všimla, že nemá signál. Doma mala vždy všetky paličky, na rozdiel od Haralda, ktorý bol u iného operátora.

Pokúsila sa mu zavolať, už len preto, aby mu povedala, že keď zamkol Emeline dvere, prekročil všetky hranice. No neozval sa ani len oznamovací tón. Spustila prehliadač a klikla na záložku novín Helsingborgs Dagblad. *Žiadne sieťové pripojenie*, objavilo sa v okienku uprostred displeja. Mobil v jej rukách nefungoval, hoci obrazovka svietila. Zombie. Žijúca mŕtvola.

Aspoň Emelie sa upokojila, dokonca zmlkla. Všimla si to až teraz. Po prvý raz zaspala Emelie sama od seba. Uprostred všetkého toho zmätku. Akoby jej spadol z pliec obrovský balvan.

Konečne sa udialo niečo pozitívne. Haraldovi to podstatne zlepšilo náladu, keď sa vrátil z garáže. Všetku svoju energiu mohla teraz použiť na zapálenie sviečky a postarať sa, aby to bolo príjemné a romantické.

Najskôr sa však uistí, že Emelie neodkopla prikrývku a nemrzne. Vzala kľúč zo spáľňových dverí, a aby náhodou nezбудila Emelie, zhasla baterku v mobile, zatiaľ čo opatrne prešla k dverám a odomkla.

Ohromilo ju, aká je kľučka studená, a len čo otvorila dvere, uvedomila si, že v izbe je ako v chladničke. Okno bolo otvorené dokoľan a závesy sa ťahali po podlahe ako dlhé chápadlá. Pootvorila ho sama a silnejúci vietor západku asi uvoľnil.

Preto sa Emelie prebudila? Nebolo by to čudné. S jej živou fantáziou ju závesy určite vystrašili. Na tom nezáleží. Dôležité je, že spí.

Zatvorila okno, čo najtichšie zatiahla závesy a podišla k posteli. Bola príliš veľká tma, aby videla viac než len odtiene posteľnej bielizne. Bez problému si však sadla na okraj a napravila prikrývku.

Spočiatku chápala iba to, že niečo nie je v poriadku. Niečo je úplne nesprávne. No nebola schopná pochopiť čo. Až keď odhrnula prikrývku a rukou prešla po plachte, uvedomila si, že posteľ je prázdna.

2

„TAK KEDY SA s ním stretnem?“ Fabian Risk nalial sebe aj Matilde do pohára a upravil knôť petrolejky.

„S kým?“ Matilda vzhliadla od mobilu. „So Simonom?“

„Hej.“ Ochutnal víno a všimol si, ako poryvy vetra zosilneli a čoraz viac nakláňali loď.

„Nuž, zatiaľ sa len trochu schádzame. Nemám šajnu, či je to vážne. Takže sa s ním možno stretnem ešte sama, než vynesieš svoj ortieľ.“

„Som len zvedavý. Odkedy je to zakázané?“

„Oci, ani to neskúšaj. Poznám ťa. V každom druhom vidíš psychopata.“

„Preháňáš ako vždy. Občas vidím aj sériového vraha.“

„Presne,“ rozosmiala sa. „Kto, ak nie ty, dokáže nájsť sériového vraha v krajine, kde ani nie sú?“ Matilda pokrútila hlavou a vzala si posledný kúsok zohriatych lasagní, ktoré priniesol z domu. „V každom prípade si myslím, že si so Simonom nemusíš robiť starosti. Je veľmi príjemný. A ktovie...“ Mykla plecami. „Možno už je koniec.“

„Prečo by bol koniec?“

„Len si vezmi tento víkend. Nedokáže pochopiť, ako si niekto môže vybrať, že ho strávi s otcom na plachetnici namiesto toho, aby žúroval v Lunde.“

„Tomu nerozumiem ani ja. Ale cením si to.“

„Oci, to je v poriadku.“ Pozrela mu do očí. „A ja tiež. Na toto si nikdy nemal čas, keď som bola malá.“ Vzala si pohár. „Tak si pripime na tento víkend.“

Keby bolo možné zastaviť čas, bez váhania by to urobil. Ako by sa všetky parametre zoptimalizovali, aby bol tento okamih čo najlepší. Silnejúci vietor vonku spôsobil, že kajuta vďaka čerstvo nalakovanému mahagónu pôsobila teplejšie a útulnejšie. Víno získalo dole v kýle dokonalú teplotu a z novonainštalovaných reproduktorov znel debutový album RY X-a *Dawn*.

Predovšetkým však išlo o Matildu. V takom neskorom štádiu života k sebe konečne našli cestu. Po tom všetkom, čím si prešli, v to ani nedúfal. Ale teraz tu sedeli, dcéra s otcom, a s trochou dobrej vôle sa tentoraz mohol považovať za dobrého rodiča. Po tom pocite túžil od nepamäti.

Vibrovanie mobilu na stole prerušilo čaro a upútalo Matildinu pozornosť.

„Teraz píše, že mu chýbam, takže sa to asi predsa len neskončilo.“

„Bolo by to príliš dobré,“ ozval sa a pozoroval ju, zatiaľ čo rýchlymi palcami písala odpoveď a odoslala ju spolu so selfíčkom po tom, ako si napravila ofinu.

Už bola taká dospelá a prirodzená. Akoby ani trochu nepochybovala o tom, kto je a čo chce. Ale to ani nikdy nerobila. Už ako dieťa mala jasne vyhranené osobnostné črty. Na rozdiel od neho, ktorý ešte aj dnes hľadal indície pri svojich pokusoch pochopiť sám seba.

Ak by mal byť úprimný, stále nevedel, kto vlastne je. Uvedomoval si jedine to, že je dnes úplne iný človek, ako keď pred pätnástimi rokmi odišiel zo Štokholmu a presťahoval sa s rodinou do Helsingborgu. Vtedy si myslel, že to najhoršie zanechal za sebou a môže začať od začiatku s čistým štítom.

Teraz to vedel lepšie.

Po rozvoде a strate Theodora prežil trinásť relatívne pokojných rokov. Dokonca aj v práci sa veci znormalizovali. Iste, obchod s drogami a bezohľadné násilie vzrástli, ale až na zopár výnimiek sa to nedalo porovnať s jeho prvým rokom v Helsingborgu. Vyšetrenia, na ktorých vtedy pracoval, a páchatelia, s ktorými sa stretol, sa tak zásadne líšili od všetkých ostatných zločinov, že každý pokus o porovnanie sa ukázal absurdný.

Spomienky z tých čias čoraz viac považoval za úryvky z dávnej nočnej mory. Zároveň ho však niečo znepokojovalo. Nič konkrétne, iba neustály neurčitý pocit, že to, čo teraz prežíva, je len pokoj pred búrkou.

„A čo ty? U teba je niečo nové?“ Matilda vzhliadla od displeja mobilu.

„Ako čo?“

„Randenie. Už je to večnosť, odkedy ste sa s mamou rozišli, ona sa stihla znovu vydať a...“

„Nič ma nemohlo potešiť viac,“ prerušil ju. „Pokiaľ sa má lepšie, než keď sa zhrýzala so mnou, som spokojný.“

„Oci, naozaj. Máš len päťdesiatpäť a na svoj vek vyzeráš celkom fajn. Alebo teda... Veď vieš. Život sa ešte neskončil. Rada ti pomôžem vytvoriť účet a dať dokopy slušný profil.“

„Ďakujem, ale nemusíš. Zvládam to. Mimočodom, už si sa rozhodla, aký darček chceš na narodky?“

„Mimočodom, čo?“

„Ty si začala o veku a čoskoro máš narodeniny.“

„Čoskoro?“ Matilda vzdychla. „Narodeniny mám o mesiac a pol. Ak si myslíš, že sa z toho vyvlečieš tak ľahko...“ V trupe niečo zadunelo a loď sa zachvela. „Čo to bolo?“

„Idem sa pozrieť.“ Fabian vstal. Nebol si istý, či sa loď naozaj tak veľmi naklonila, alebo vypil o pohár viac.

Hore na mostíku bolo zrejmé, že vietor nielen zosilnel, ale sa aj obrátil. Nefúkal z pevniny na more, no zmenil sa na východný a fúkal z mora na pevninu. Navyše bol podstatne chladnejší. Smeroval cez prieliv zo Švédska.

V prístave v Humlebæku, ktorý bol inak stelesnením pokoja, teraz vypukol chaos.

Sťažne okolo neho skučali a rinčali. Tesne natlačené lode sa vo svojich kotviskách trhali a šklbali. Všade počul nárazníky, ktoré kvílili, keď sa tísli na seba. Tu a tam sa ponáhľali tmavé siluety a zaisťovali lode.

Na luxusnom motorovom člne vedľa však nevidel nikoho, hoci v oknách sa svietilo. Jeden z koncov lana sa uvoľnil a čln narážal do Fabianovej Maxi.